

Förkunnelsen till dansmässan Den Stora Berättelsen

Inledning

I början var det alldeles tyst. Och i tystnaden fanns Ordet. Ordet började vibrera ”davar, davar davar” vibrerade det i tystnaden. Gud sa orden och det blev som Gud sa: mörker och ljus, tid och rum, liv, och varelser. Och Gud sa människa. Så blev vi till tillsammans med allt annat som finns. Och det blev afton och det blev kväll/dagens datum och året och platsen/och överallt.

Klockringning

Dans 1

Tidernas Skapelsegånglåt

Samling

I Faderns, Sonens och den heliga Andens namn.

(I Skaparens, Befriarens och Livgivarens namn.)

I början blev Gud rörd. Rörelsen fördes vidare i allt som ännu inte fanns. Då började allt finnas. Det är bra tycker Gud, så Gud säger: FÅR VI LOV? Sedan dess dansar allt och alla genom tid och rum så den Stora Berättelsen kan leva vidare.

Dans 2

Förundransdans

Inledningsord.

Gud i dig är det som vi lever och rör oss och är till. Vi nästan försvinner som sandkorn i ditt stora universum med dansande galaxer och ändå ser du oss nästan som gudaväsen, som dina avbilder. När vi vänder oss till dig är det som om djup ropar till djup. I förundran påminns vi om att vi bär evigheten i våra hjärtan redan här och nu.

Dans 3.

Överlåtelsebossa

Kyrie

Och ändå är det som att livet passerar vid sidan av

medan jag sysslar med än det ena än det andra.

KYRIE ELEISON

Mina begränsande synfält gör att jag hamnar på avvägar.

KRISTE ELEISON

Jag kröker in mig i mig själv. Missar leendet från Dig hos en mötande människa. Missar vindilen från Dig som smeker min kind. Missar delaktigheten i din berättelse. Missar förundran som är trons, hoppets och kärlekens mor.

KYRIE ELEISON

Dans 4

GlädjeGloria

Gud din berättelse lockar oss att välja livet, ibland i glädje ibland i gråt!

DET ÄR I DIG SOM VI LEVER OCH RÖR OSS OCH ÄR TILL.

Trots våra snedsteg hamnar vi aldrig utanför dig Gud. Vi är ju som den övriga skapelsen den plats där du fördjupar dig själv och kommer oss nära.

DET ÄR I DIG SOM VI LEVER OCH RÖR OSS OCH ÄR TILL.

Gud tack för den tillit Du skapar när vi lever i DITT innanförskap vad som än händer.

DET ÄR I DIG SOM VI LEVER OCH RÖR OSS OCH ÄR TILL.

Dans 5

SanctusSwing.

Jesus säger: Jag är Vägen, Sanningen och Livet. Och på den Vägen är det.

I förundran går vi den Vägen och djupnar i Sanning och lever det Liv som är oss givet. Tills vi inser att vi också är vägar, sanningar och liv på väg mot samma mål i samma Stora Berättelse.

Dans 6

Hela Skapelsens lovsångsdans

HELIG

Helig Helig Helig. Hela kosmos lovar Dig.

Allt Du skapat sjunger samma lovsång.

Allt Du skapat rör sig i samma heliga långdans.

Vi är ord i Ordet med stort O, små rörelser i den stora Rörelsen.

Så färdas vi från början till slut, från alfa till omega i din stora Berättelse.

Lovad vare Du Skapare! Lovad vare Du Befriare! Lovad vare Du Livgiverska!

Du som broderar tid och rum med evighet och evigheten med tid och rum.

Helig! Helig! Helig!

Nattvardsbön

Vår Fader

Brödsbrytelse

Fridshälsning

Dans 7

Agnus Dei

Stilla Tillitsdans.

O Guds Lamm, Du möter oss i bröd och vin,

helar oss och ger oss av din frid.

I ljusets källa som strömmar ur Kristus

väcks vår livs- och ljuslust till liv.

Må vi dricka! Må vi äta! Må vi dela! Må vi dansa!

Kommunion

Dans 8

Tackbön

Sambatack

Nu rör vi oss i tillit vidare in i vår mänsklighet där vi möter Jesus Kristus.

Nu rör vi oss djupare in i den Stora Berättelsen med den ena foten framför den andra och med Jesus Kristus med i steget.

Nu dansar vi inspirerade vidare i Dansernas dans i tillit, hopp och kärlek.

Välsignelsen i ring.

Dans 9

Tidernas Skapelsegånglåt

Vi är på väg med dansande hjärtan väl medvetna om att det är med våra kroppar vi måste hjälpa varandra och att varandra också innefattar den övriga skapelsen. Må vi så fördjupa och fördjupas av den Stora Berättelsen. Må vi aldrig glömma att vi är ord och liv i den. Må vi aldrig glömma att vi är och kan vara världens ljus och jordens salt. Må vi aldrig glömma att vi är vägar på Jesusvägen. Må vi aldrig glömma att Gud ibland i glädje, ibland i sorg viskar i våra hjärtan genom hela vår kroppslighet: VÄLJ LIVET! FÅR VI LOV?!

Två texter till inspiration

1. Thomas Merton den kosmiska Dansen

De avslutande texterna i *New Seeds of Contemplation*, 1962. På svenska heter den *Vägen till kontemplation*, översättning av Kerstin Gårsjö 2016. Här presenteras en egen översättning.

Det som ter sig allvarligt för människor är ofta mycket obetydligt i Guds ögon. Det som hos Gud kan te sig som lek är kanske det Gud tar alla mest på allvar. Hur som helst så leker och roar sig Herren i skapelsens trädgård. Om vi kunde låta bli att vara så fixerade vid det som vi tror är meningen med allt, skulle vi kunna höra hans kallelse och följa honom i hans mystiska kosmiska dans. Vi behöver inte gå särskilt långt för att uppfatta ekot av den leken, den dansen. När vi är ensamma en stjärnklar natt, när vi på hösten får se flyttfåglarna slå sig ner i en dunge av enar för att vila och äta, när vi ser barn bete sig som barn, när vi känner kärlek i våra egna hjärtan, eller när vi som den japanske poeten Basho hör en gammal groda landa i en stilla damm med ett plask. När alla normer vänds ut och in. I stundens fräschör och när den tomma och rena klarsynen uppenbarar sig. I sådana stunder erbjuder uppvaknandet en glimt av den kosmiska dansen.

För tid och rum är Herrens dans i tomheten. Sfärernas tystnad är musiken från en bröllopsfest. Ju mer vi framhärdar i att missförstå livets fenomen, ju mer vi analyserar dem genom våra egna komplexa slutledningar, desto mer trasslar vi in oss i nedstämdhet, absurditet och förtvivlan. Men det spelar ingen större roll, för vår förtvivlan kan varken ändra på verkligheten eller besudla den kosmiska dansens glädje som är allestädes närvarande. Vi är faktiskt mitt i den, och den är mitt i oss, för den pulserar i vårt eget blod, vare sig vi vill eller ej.

Ännu står faktum kvar att vi är bjudna att glömma oss själva med flit, kasta vår förfärliga högtidlighet till vindarna och delta i den allmänna dansen.

2. Niko Kazantzakis Min Helige Franciskus 1956, sida 119, översättning av Börje Knös.

Franciscus tog sin följeslagare i handen och kom fram till oss.

”Han fick mig att dansa”, sade han leende, ”jag fick också honom att dansa, i början dansade jag ensam inför Gud och han klappade i händerna, men efter en stund blev broder Egidio avundsjuk, han klappade inte längre i händerna utan grep mig i axeln och så dansade vi båda två. Det tycktes oss som om hela skapelsen tog oss i axeln och också dansade med oss inför Gud.

Vilken dans var inte detta, mina bröder! En sak är att dansa ensam, en annan sak är när man är flera, i början två, sedan tre, vidare trettio, trehundra, alla människor, och sedan boskapen och fåglarna och träden och haven och bergen, när hela skapelsen dansar inför Skaparen. Är det inte sant, broder Egidio?”

”Jag vill inte ha något annat arbete”, svarade han och skrattade, ”dansen är bra, i evighet vill jag hålla dig i handen, broder Franciskus, och dansa med dig.”